

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 204.604 van 3 juni 2010
in de zaak A. 194.353/VII-37.555.**

In zake: Guy VAN DE MOSSELAER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Raf Van Goethem en Ann Dierickx
kantoor houdend te Leuven
Bondgenotenlaan 138
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN
INVALIDITEITSVERZEKERING

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 19 oktober 2009, strekt tot cassatie van de beslissing van de Nederlandstalige Kamer van Beroep van 10 september 2009, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (hierna : RIZIV) waarbij het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de Beperkte Kamer van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Controle van 29 november 2001 gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt hervormd en van verzoeker 4.922,22 euro wordt teruggevorderd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 4979 van 30 oktober 2009 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard .

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 mei 2010.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Raf Van Goethem, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché-jurist Jan Schraepen, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit een onderzoek zou blijken dat de verzoeker, die oftalmoloog is, onjuiste nomenclatuurnummers op getuigschriften zou hebben vermeld voor verrichtingen die hij in zijn privé-praktijk heeft uitgevoerd. Daardoor konden deze medische verrichtingen die, om terugbetaalbaar te zijn in een ziekenhuis moesten worden uitgevoerd, toch worden vergoed in het kader van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (hierna : ZIV-wet).

4. Op 29 november 2001 beslist de Beperkte Kamer tot een terugvordering van de ten onrechte in rekening gebrachte prestaties en tot een verbod voor de verzekeringsinstellingen om tegemoet te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen voor een periode van drie weken.

5. De verzoeker tekent op 21 december 2001 hoger beroep aan tegen deze beslissing.

6. Op 10 september 2009 stelt de Kamer van Beroep de terugvordering ten laste van de verzoeker vast op 4.922,22 euro en beslist zij dat de weerhouden tenlasteleggingen geen aanleiding meer geven tot een administratieve sanctiemaatregel.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

Standpunten van de partijen

7.1. In het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 53 van de ZIV-wet, van artikel 15, § 1, van de bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (hierna : nomenclatuur) en van het algemeen beginsel van de vrije keuze van de beroepsbeoefenaar, laat de verzoeker gelden dat de bestreden beslissing aan de wets- en verordeningsbepalingen inzake de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen een interpretatie geeft die hierin niet is opgenomen.

Hij licht daarbij toe dat het recht op de vrije keuze van een beroepsbeoefenaar is geformaliseerd in de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt en dat het feit dat de ambulante uitgevoerde ingreep niet in aanmerking komt voor terugbetaling door het RIZIV, nog niet betekent dat het hem verboden is de ingreep uit te voeren.

Daarnaast betoogt de verzoeker dat artikel 53, § 1, eerste lid, van de ZIV-wet te dezen niet van toepassing is, omdat de reglementering inzake de nomenclatuur zelf niet van toepassing is, nu de oogoperatie die de verzoeker heeft uitgevoerd volgens hem niet in aanmerking komt voor terugbetaling.

Volgens hem komt wel de canthoplastiek die hij heeft verricht in aanmerking voor tegemoetkoming van de ziekteverzekering, onder het nomenclatuurnummer 245770.

7.2. De verwerende partij antwoordt, onder meer, dat de Kamer van Beroep uit de gegevens van het dossier terecht kon besluiten dat de verstrekkingen die door de verzoeker werden aangerekend, namelijk de canthoplastiek en de andere

aangerekende verstrekkingen, wel degelijk lensinplantingen waren, maar apart werden aangerekend, en dat de bestreden beslissing het algemeen rechtsbeginsel van de vrije keuze van beroepsbeoefenaar niet miskent wanneer wordt gezegd dat de rechten en vrijheden van de geneesheer geen wettelijke grond vormen voor de miskennis van de nomenclatuur en enkel betrekking hebben op de verstrekking van prestaties, niet op de mogelijkheid tot aanrekening ervan, in de nomenclatuur.

Beoordeling

8. Met betrekking tot de in dit middel aangevoerde grieven is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd :

"5.2 De tenlasteleggingen I tot en met IV worden betwist op grond dat de verstrekkingen zijn aangerekend conform de reglementering.

Naar het oordeel van de Kamer van Beroep kon deze stelling evenwel niet worden bijgetreden om volgende redenen.

5.2.1. De aanleiding tot het onderzoek in deze zaak was de vaststelling dat gelijktijdig met de verstrekking 'canthoplastiek N 125' een aantal niet heelkundige therapeutische verstrekkingen, niet heelkundige diagnostische verstrekkingen en behandelingen met laser zijn aangerekend. Uit de ondervraging van 10 verzekerden waarbij het geheel van deze (in totaal 10) nomenclatuurnummers was aangerekend, bleek dat het telkens ging om lensinplantingen, uitgevoerd in de privé-praktijk van de verzoeker in beroep. Dit gegeven wordt op zich niet betwist.

Een en ander werd verder onderzocht, gezien voor lensinplantingen een specifiek nummer voorzien is in de nomenclatuur (246595-246606) met sleutelletterwaarde N 450. Overeenkomstig artikel 15, §2 van de nomenclatuur (zoals van toepassing tot 1 mei 2009) moet een ingreep met een waarde gelijk aan of groter dan N 200 in beginsel worden verricht in een (door de overheid erkende) verpleeginrichting. De lensinplantingen die volgens het onderzoek zijn uitgevoerd, werden klaarblijkelijk om die reden onder een verstrekkingnummer met lagere waarde aangerekend. (< N 200).

Het verweer is er in hoofdzaak op gericht om te doen aanvaarden dat de geleverde prestaties correct zijn aangerekend, omdat de nomenclatuurnummers die werden gehanteerd met reële prestaties overeenstemmen.

5.2.2. Dit verweer kan in het licht van de toe te passen wettelijke bepalingen evenwel niet worden bijgetreden. Het gaat immers voorbij aan het volgende.

In artikel 53 van de ZIV-wet 1994 werd bepaald:

'De zorgverleners van wie de verstrekkingen aanleiding geven tot een tegemoetkoming van de verzekering zijn ertoe gehouden aan de rechthebbenden of, bij toepassing van de derdebetalersregeling, aan de verzekeringsinstellingen, een getuigschrift voor verstrekte hulp of van aflevering van een gelijkwaardig document uit te reiken waarvan het model voor het Verzekeringscomité wordt vastgesteld, waarop de verrichte verstrekkingen zijn vermeld; verstrekkingen opgenomen in de in artikel 35, §1, bedoelde nomenclatuur, worden vermeld met hun rangnummer in de genoemde nomenclatuur'. (...)

Hieraan werd met ingang van 16 februari 1999 toegevoegd: 'of op de manier die is vastgesteld in en verordening die door het Verzekeringscomité is genomen op voorstel van de volgens de aard van de verstrekkingen bevoegde Technische Raad' (cfr. Wet van 25 januari 1999, art. 125)

Als uitgangspunt geldt bijgevolg dat verstrekkingen opgenomen in de nomenclatuur moeten worden vermeld met hun rangnummer in de genoemde nomenclatuur. Voor een lensinplanting is een specifiek nummer voorzien in de nomenclatuur. Tegelijk werd bepaald dat dergelijke ingreep, met sleutelwaarde groter dan N 200 in beginsel in een verpleeginrichting moet worden verricht.

De verzoeker in beroep stelt terecht dat de voormelde bepalingen tot gevolg hebben dat een ambulante uitvoering van een lensinplanting niet aanrekenbaar was in de nomenclatuur. Hij heeft deze verstrekking niettemin op een andere wijze dan via het opgegeven rangnummer aangerekend, en aldus gehandeld op een wijze die niet in overeenstemming is met de nomenclatuur.

5.2.3. De argumenten die de verzoeker in beroep aanwendt om dit te verantwoorden, doen hieraan ook geen afbreuk.

Dit geldt vooreerst voor het keuzerecht van de patiënt en de therapeutische vrijheid. Deze rechten en vrijheden vormen geen wettelijke grond tot miskennen van de nomenclatuur. Zij hebben betrekking op de verstrekking, niet op de mogelijkheid tot aanrekening ervan in de nomenclatuur.

Ook de stelling dat een verrichte medische ingreep kan worden aangerekend, ongeacht het feit dat zij in realiteit deel uitmaakt van een andere medische ingreep, waarvoor een eigen nomenclatuur geldt, kan niet worden bijgetreden. Dit laatste miskent het uitgangspunt, nl. dat verstrekkingen opgenomen in de nomenclatuur te vermelden zijn met hun rangnummer in deze nomenclatuur. Zo de voorwaarden om deze verstrekking aan te rekenen, niet vervuld zijn, geldt dit niet enkel voor de verstrekking op zich, maar ook voor de ingrepen en handelingen die daar deel van uitmaken.

Bijgevolg kan enkel worden besloten dat de tenlasteleggingen, die berusten op niet betwiste vaststellingen opgenomen in de processen-verbaal in deze zaak, en die afdoende zijn gemotiveerd met verwijzing naar de toepasselijke wettelijke bepalingen, als vaststaand moeten worden aangenomen.

Dit geldt zowel voor tenlastelegging I, als voor deze omschreven onder II tot en met IV, aangezien zij alle betrekkingen hebben op medische verstrekkingen, die deel uitmaken van eenzelfde heelkundige verstrekking, waarvoor een eigen nummer bestaat".

De verzoeker betwist niet dat de betrokken oogoperaties enkel terugbetaalbaar zijn als ze worden uitgevoerd in een ziekenhuis. De bestreden beslissing sanctioneert de verzoeker omdat hij, door andere nomenclatuurnummers te hebben vermeld op de getuigschriften, getracht heeft de verstrekkingen toch terugbetaalbaar te maken. Dit is geen schending van het beginsel van de vrije keuze van de geneesheer, noch van de therapeutische vrijheid van de beroepsbeoefenaar. De bestreden beslissing stelt dat het keuzerecht van de patiënt en de therapeutische vrijheid betrekking hebben op de verstrekking, en niet op de mogelijkheid tot aanrekening ervan in de nomenclatuur. De bewering van de verzoeker als zou uit de bestreden beslissing kunnen worden afgeleid dat hij verplicht is de betreffende ingreep uit te voeren in het ziekenhuis berust op een onjuiste lezing van die beslissing en kan niet worden aangenomen

De bestreden beslissing stelt, met verwijzing naar artikel 53 van de ZIV-wet dat de verstrekkingen opgenomen in de nomenclatuur moeten worden vermeld met hun rangnummer in deze nomenclatuur. Zo de voorwaarden om deze verstrekking aan te rekenen niet zijn vervuld, geldt dit niet enkel voor de verstrekking op zich, maar ook voor de handelingen die daar deel van uitmaken. Artikel 53 van de ZIV-wet bepaalt dat de zorgverleners van wie de verstrekkingen aanleiding geven tot een tegemoetkoming van de verzekering, er toe gehouden zijn aan de rechthebbenden of, bij toepassing van de derdebetalersregeling, aan de verzekeringsinstellingen, een getuigschrift voor verstrekte hulp of van aflevering of een gelijkwaardig document uit te reiken waarvan het model door het Verzekeringscomité wordt vastgesteld, en waarop de verrichte verstrekkingen zijn vermeld. Verstrekkingen opgenomen in de in artikel 35, § 1, bedoelde nomenclatuur worden volgens die zelfde bepaling vermeld met hun rangnummer in de genoemde nomenclatuur. Artikel 1, § 4, van de nomenclatuur bepaalt dat op elke nota opgemaakt ter staving van het verrichten van één of andere verstrekking het bedoelde rangnummer moet worden vermeld. Als uitgangspunt geldt derhalve dat de verstrekkingen opgenomen in de nomenclatuur moeten worden vermeld met hun rangnummer in deze nomenclatuur. De stelling van de verzoeker dat een verrichte medische ingreep kan worden aangerekend ongeacht het feit dat zij in realiteit deel uitmaakt van een andere medische ingreep waarvoor een eigen nomenclatuurnummer geldt, miskent dan ook het uitgangspunt van artikel 53.

De verzoeker zet in het middel niet uiteen hoe artikel 15, § 1, van de nomenclatuur zou zijn geschonden.

Het eerste middel is niet gegrond.

Tweede middel

Standpunten van de partijen

9.1. De verzoeker voert als tweede middel de schending aan van artikel 144 van de ZIV-wet, van artikel 15, § 1, van de nomenclatuur en van "de rechtspraak van de Raad van State over de toepassing van onduidelijke bepalingen van de nomenclatuur".

In essentie houdt het middel in dat zowel de Beperkte Kamer als de Kamer van Beroep een interpretatie hebben gegeven aan de nomenclatuur, zonder daartoe bevoegd te zijn. De verzoeker stelt dat de Kamer van Beroep het advies van de bevoegde technische raad had moeten inwinnen.

9.2. De verwerende partij betoogt in de memorie van antwoord, onder meer, dat het de vraag is of te dezen de nomenclatuur wel zo "vaag geformuleerd of onvoldoende gedifferentieerd" is als de verzoeker voorhoudt.

9.3. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker nog toe dat een prestatie die niet conform de nomenclatuur wordt verricht niet aan de ziekteverzekering mag worden aangerekend, maar daarom nog geen onwettige uitoefening van de geneeskunde vormt en dat de vraag of de canthoplastiek deel uitmaakt van de ingreep met nomenclatuurnummer 246606 niet relevant is "omdat deze laatste ingreep door verzoeker niet mag worden aangerekend en ook niet werd aangerekend".

Beoordeling

10. In de mate dat het middel gericht is tegen de beslissing van 29 november 2001 van de Beperkte Kamer, is het niet ontvankelijk.

De Raad van State kan een beslissing van de Kamer van Beroep verbreken wanneer ze met schending van de wet is genomen, doch niet omdat die beslissing de rechtspraak van de Raad van State miskent. In de mate dat het middel afgeleid is uit de schending van de rechtspraak van de Raad van State kan het dus niet in aanmerking worden genomen.

Er wordt niet toegelicht -en trouwens evenmin ingezien- hoe de bestreden beslissing met schending van artikel 15, § 1, van de nomenclatuur der geneeskundige verstrekkingen zou zijn genomen.

Uit artikel 144 van de gecoördineerde wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen kan geen verbod voor de Kamer van Beroep worden afgeleid om de nomenclatuur te interpreteren, noch een verplichting om in geval van twijfel over de juiste interpretatie het advies van de bevoegde technische raad in te winnen. Dit wetsartikel bepaalt integendeel dat de Kamer van Beroep "met volle rechtsmacht

kennis neemt van de beroepen". De Kamer van Beroep heeft een volledige beoordelings-bevoegdheid zowel ten aanzien van de feiten als van het recht, ook al kan zij geen algemeen bindende interpretatie geven. Het komt de Kamer toe in de bij haar aanhangige zaken zo nodig de toepasselijke wets-en reglementsbepalingen uit te leggen, waaronder de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen.

Het tweede middel is niet gegrond.

Derde middel

Standpunten van de partijen

11.1. De verzoeker leidt een derde middel af uit de schending van de redelijke termijn. Hij betoogt in essentie dat de Kamer van Beroep had moeten vaststellen dat de redelijke termijn was overschreden, en dat zij hem daardoor geen sanctie meer kon opleggen.

11.2. In de memorie van antwoord stelt de verwerende partij dat het middel niet ontvankelijk is wegens gebrek aan belang aangezien, in de mate dat het middel het opleggen van een administratieve geldboete viseert, wordt vastgesteld dat de beslissing geen dergelijke boete oplegt, en, voor zover het middel betrekking heeft op de terugvordering, niet wordt aangegeven op grond van welke bepaling de Kamer van Beroep de vordering tot terugvordering onontvankelijk of ongegrond zou hebben kunnen verklaren.

11.3. In de memorie van wederantwoord wijst de verzoeker er, onder meer, nog op dat de overschrijding van de redelijke termijn dermate groot is dat enkel een passend herstel kan worden geboden wanneer hem geen sanctie wordt opgelegd en hem "dus", noch een administratieve geldboete wordt opgelegd, noch de terugbetaling van bepaalde door hem aangerekende prestaties.

Beoordeling

12. Met betrekking tot de ingeroepen schending van de redelijke termijn stelt de bestreden beslissing het volgende :

"De schending van de redelijke termijn voor de afhandeling van de zaak werd terecht ingeroepen.

(...) De verzoeker in hoger beroep kan evenwel niet worden gevolgd in zoverre hij op grond van de schending van het beginsel van de redelijke termijn vraagt vast te stellen dat geen enkele tenlastelegging kan worden weerhouden.

De overschrijding van de redelijke termijn heeft niet het verval van de vordering tot gevolg. De Kamer van Beroep dient op straffe van rechtsweigering nog steeds uitspraak te verlenen over de vordering.

Wel dient de te lange duur van de procedure te worden betrokken bij de beoordeling van de bewijsvoering en bij het onderzoek naar het respecteren van de rechten van verdediging, alsook bij het bepalen van de eventuele sanctie.

(...) Eventuele problemen inzake bewijsvoering of de mogelijkheid tot verdediging werden ter zake weliswaar niet ingeroepen. De mogelijkheid om alsnog een geldboete op te leggen, wordt daarentegen wel in vraag gesteld. Dit laatste komt hierna aan bod bij de bespreking van de sanctie.

(...)

Afgezien van de betwisting nopens de vraag of het om een zwaardere sanctie gaat, en of de bij wet bepaalde termijn voor het opleggen van een boete ter zake al dan niet van toepassing is, is de Kamer van Beroep van oordeel dat het opleggen van een administratieve sanctie in de huidige stand van het geding hoe dan ook niet aangewezen is.

Zoals hoger werd vastgesteld, is ter zake de redelijke termijn voor de behandeling van de zaak in wezen verstreken.

Gelet op de aard van de inbreuken, die geenszins aantonen dat de verzoeker in beroep de grenzen van de goede trouw zou hebben overschreden, en gelet op het tijdsverloop, is het dan ook niet passend om thans nog een administratieve sanctie te bepalen.

De vordering tot het opleggen van een administratieve geldboete wordt om deze reden afgewezen".

Daaruit blijkt dat de bodemrechter wel degelijk een overschrijding van de redelijke termijn heeft aangenomen, en uitdrukkelijk heeft gesteld dat het "gelet op het tijdsverloop" niet passend was om nog een administratieve sanctie op te leggen.

De bodemrechter oordeelt op onaantastbare wijze welk gevolg moet worden verbonden aan de door hem vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn. Wanneer hij beslist om op die grond een strafvermindering toe te kennen oordeelt hij in feite en op grond van de concrete gegevens van de zaak in welke mate en onder welke voorwaarden die vermindering kan worden toegekend, op voorwaarde dat die vermindering reëel en meetbaar is. Te dezen beantwoordt de bestreden beslissing aan die voorwaarden.

In zoverre de verzoeker beoogt aan te voeren dat hij wegens de overschrijding van de redelijke termijn ook niet kon worden veroordeeld tot terugbetaling van de niet-conform de reglementering aangerekende prestaties, gaat hij in het geheel niet in op de redenen waarom de Kamer van Beroep heeft geoordeeld dat deze overschrijding desbetreffend zonder gevolgen bleef,

inzonderheid omdat "de overschrijding van de redelijke termijn niet het verval van de vordering tot gevolg heeft", omdat "opdat de overschrijding gevolgen kan hebben, het wel duidelijk dient te zijn hetzij dat het tijdsverloop de mogelijkheid tot bewijsvoering of tot verdediging heeft beïnvloed, hetzij dat het tijdsverloop moet worden betrokken bij de beoordeling van de opportuniteit en/of de hoegrootheid van de sanctie" en omdat "eventuele problemen inzake bewijsvoering of de mogelijkheid tot verdediging ter zake (...) niet werden ingeroepen". De verzoeker laat niet gelden dat deze redengeving onwettig is.

Het derde middel is niet gegrond.

Vierde middel

Standpunt van de partijen

13.1. In het vierde middel roept de verzoeker de schending in van de motiveringsverplichting en van de bewijskracht der akten, doordat hij in de beslissing van de Kamer van Beroep wordt veroordeeld wegens de tenlastelegging VIII, terwijl hij volgens hem voor deze Kamer met overtuigingsstukken en in besluiten had aangetoond dat deze tenlastelegging ongegrond was.

13.2. De verwerende partij antwoordt hierop dat de Kamer van Beroep het verweer van de verzoeker wel degelijk heeft ontmoet en in haar beoordeling heeft betrokken, dat, inzoverre het middel verband houdt met een eerste sessie behandelingen, de verzoeker geen belang heeft bij het middel, aangezien zij de verzoeker bijtreedt en de terugvordering beperkt, dat wat de tweede reeks sessies betreft, uit de verklaring van de verzoeker en uit de niet tegengesproken verklaring van de patiënt zelf blijkt dat hij voor de 15 aanrekeningen van de verstrekkingen 248172 N 100 en 248194 N 150 tussen 12 september 1997 en 9 september 1998 niet in het bezit was van de vereiste fluo-angiografische documenten, en, ten slotte, dat een protocol geen fluo-angiografisch document is.

13.3. De verzoeker repliceert in de memorie van wederantwoord dat uit de door hem voorgelegde protocols blijkt dat de nodige fluo-angiografische documenten werden overgemaakt en dat deze dus wel degelijk bestonden. Door het tegendeel aan te nemen, heeft de Kamer van Beroep volgens hem aan de protocols een interpretatie gegeven die radicaal in strijd is met de inhoud ervan.

Beoordeling

14. Wat de sessies van 12 september 1997 tot 17 december 1997 betreft, is de Kamer van Beroep de stelling van de verzoeker in verband met het voorhanden zijn van overmacht bijgetreden. Aangezien het met die prestaties overeenstemmende bedrag niet is opgenomen in het bedrag van de terugvordering, heeft de verzoeker geen belang bij het middel in zoverre het op de voormelde sessies betrekking heeft.

Wat de sessies van 10 juni 1998 tot 9 september 1998 betreft, heeft de Kamer van Beroep verzoekers verweer verworpen met verwijzing naar zijn verklaring dat het enige fluo-angiografisch document dat aanwezig was, zou zijn genomen tijdens de behandeling - en niet, zoals vereist in artikel 14, h, § 1, 3/, van de nomenclatuur, vóór en na de behandeling, en naar de vaststellingen gedaan door de geneesheer-inspecteur. Aldus werd terdege geantwoord op het verweer in verband met de sessies van 10 juni 1998 tot 9 september 1998.

Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt niet dat de verzoeker de protocols van 27 mei 1998 en 21 september 1999 aan de Kamer van Beroep zou hebben voorgelegd, zodat hij de bestreden beslissing dan ook niet kan verwijten de bewijskracht te hebben miskend van of niet te zijn ingegaan op documenten waarvan zij geen kennis had.

Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie juni tweeduizend en tien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin